

[Justitsministeren]

len behandler. Det må afklares, om det overhovedet er muligt, og det vil efter min opfattelse være naturligt, at vi under udvalgsbehandlingen, formentlig i Retsudvalget, drøfter dette spørgsmål grundigt og herunder også undersøgelsens form, kommissorium og tilsvarende.

Ole Espersen (S):

Jeg er lidt overrasket over justitsministerens udtalelser om, at vi så til sin tid kan drøfte behovet for en undersøgelse.

Jeg mener at kunne huske med megen tydelighed, at udenrigsministeren, der jo først og fremmest har ansvaret for det, der er foregået her, sagde, at denne sag skal fuldstændig kulegraves. Det er også vores opfattelse.

Vi er enige i det forslag, der er fremsat. Jeg skal komme tilbage til nogle detaljer senere. Det er sjældent, at vi nedsætter kommissionsdomstole i Danmark. Det bør det også være. Det skal kun være, når der virkelig er en stærk fornemmelse af, at der er handlet forkert, og at et ansvar bør placeres. Vi mener, at den fornemmelse i høj grad er til stede og velunderbygget i denne sag.

Vi er meget overrasket over, at man kunne udarbejde vilkår, der i den grad og klart strider mod EF-retten, at en bestyrelse, der har sikret sig advokatbistand, der skulle være kyndig på dette område, på trods af denne advokatbistand er »kommet til« at skrive noget, der åbenbart for enhver og for regeringen selv er i strid med Romtraktaten og øvrige EF-regler. Det overrasker os. Vi synes, at bestyrelsen i princippet har gjort, hvad den skulle, ved at sikre sig al mulig juridisk bistand. Men det har altså ikke været tilstrækkeligt, og man har ikke lyttet til de jurister fra centraladministrationen, der havde en helt anden opfattelse af denne sag, men som kom for sent ind i billedet.

Vi er også overrasket over regeringens handlinger i sagen efter den 18. maj, hvor man fra Kommissionens side meget stærkt advarede mod, at der blev skrevet under på denne licitationsaftale. Fra denne dato er det helt klart regeringens ansvar, hvad der er passeret i sagen. Det er regeringens ansvar, at der efter regeringens egen senere erkendelse er handlet i åbenlys strid med EF-retten.

Regeringen har muligvis følt, den var i en tvangssituation i begyndelsen af juni eller i slutningen af juni, fordi tilbudene ville udløbe

med udgangen af juni måned. Men var regeringen i en tvangssituation? Regeringen var selvfølgelig i en ubehagelig situation, det skal jeg da erkende, men så er der kun én, der har ansvaret for, at regeringen blev bragt i denne situation, og det er regeringen selv.

Regeringen har efter loven om Storebæltssagforbindelsen en klar instruktionsbeføjelse, en klar ret til at følge med hele tiden i, hvad der foregår. Det er overraskende, især når man har medlemmer fra ministerierne siddende i bestyrelsen, at man så på ingen måde har grebet ind, skønt man har ret til det og efter vores opfattelse klart har pligt til det.

Skal vi så fortolke forslaget og derefter komme ind på de bemærkninger, justitsministeren fremkom med, foreslås det altså, at man undersøger hele handlingsforløbet og ansvarsforholdene i forbindelse hermed i sagen om køb dansk-klausulen og varetagelsen af navngivne danske firmaers interesser. Det læser vi sådan, at det er køb dansk-klausulen i de almindelige betingelser og i de specielle betingelser, som denne domstol skal undersøge.

Vedrørende køb dansk-klausulen er det sådan, at regeringen tidligt erkendte, at der var begået fejl, og de fejl, som regeringen har erkendt er begået, og hvorom der er indgået et forlig i Bruxelles, foreligger jo. Det kan regeringen ikke bestride, og det er med hensyn til baggrunden for og ansvaret for de fejl, at vi ønsker en kommissionsdomstol. Her kan der ingen kollisionsmulighed være, for fejlene er erkendt fra regeringens side.

Jeg ved godt, at der i hovedsagen også indrages andre elementer, f.eks. spørgsmålet om selve licitationsforhandlingerne, om det firma, der fik ordren, har været i forhandlinger på en måde, der er i strid med danske regler eller EF-regler. Vi er klar over, at dette spørgsmål behandles for domstolen i Luxembourg, og det kan vi ikke indgå i her. Derfor er vores forslag altså, at vi i Retsudvalget sikrer os, hvad det er for emner, der ikke længere er til behandling hos domstolen i Luxembourg. Det er ikke de fejl, der er erkendt. Der er der kun en ansvarsplacering, der står tilbage, og en belysning af handlingsforløbet. Så sørger vi for i Retsudvalget, at kommissoriet får en så præcis udformning, at der ikke bliver nogen kollisionsmuligheder. Vi ønsker ikke, og vi synes ikke, det er rimeligt, at denne sag skal vente et år eller to,